

15 JANUARI 1928

No. 2

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden: en geheiligd zijnde, is Hij allen die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.
Hebreeërs 5: 8 en 9.

DE WEDERGEBOORTE.

Door John P. Lillywhite.

Door de overtreding van Adam werd de wet van het eeuwig bestaan voor de ziel des menschen gebroken, en als gevolg van deze zonde kwam de dood in de wereld; de mensch was verloren en uit de tegenwoordigheid van God gebannen. Geen macht op de aarde kon het dreigend oordeel verhinderen. Maar door de Verzoening van Jezus Christus werd de mensch weer tot het leven hersteld. Zooals Paulus tot de Corinthiërs zeide: „Want dewijl de dood door eenen mensch (Adam) is, zoo is ook de opstanding der dooden door eenen mensch (Jezus Christus). Want gelijk ze allen in Adam sterven, alzoo zullen ze ook in Christus allen levend gemaakt worden”.

En zooals een ander Apostel heeft gezegd: „Het zoenoffer van den Zaligmaker beoogde in hoofdzaak de herstelling van de menschheid tot den toestand, die door den val was verloren”. Ik zeg, de dood kwam tot het ras door de zonde van één man; het leven komt tot het ras door de verzoening van één man voor die zonde. Het geneesmiddel is even verstrekkend als de ziekte. Het plan is volmaakt. Daarom wordt Christus genoemd: „De opstanding en het leven”. Krachtens Zijn overwinning op de zonde en Zijn vrijwillige onderwerping aan den dood, die rechtens geen aanspraak op Hem had, omdat Hij zonder zonde was, verkreeg Hij de sleutelen voor de verlossing van al het slapend stof van de Adamietische familie.

Zeker, het Verzoeningswerk en de Verlossing door den Zoon van God tot stand gebracht, strekt zich uit tot den mensch, de aarde en al het geschapene. Want zooals is gezegd: „Toen de mensch viel, viel de aarde alsmede alles wat daar toebehoorde; ze vielen van onsterfelijkheid tot sterfelijkheid”.

De vloek des doods treft de geheele aardsche familie. Het vonnis is uitgesproken: „Gij zult sterven”; en het is onherroepelijk. De besmetting, die van den boom des doods, waarvan de vrucht was verboden, is gekomen, gaat op alle geslachten over en alle verscheidenheid in vorm en trekken, in kleur en gestalte, in aanleg en eigenaardigheid; zij allen hebben dit gemeen: de zekerheid des doods.

Als de mensch aan het einde hersteld is, zal de aarde en alles wat erbij behoort, met hem worden hersteld. „In het volmaakte plan der verlossing zal datgene, hetwelk in Adam is verloren, in Christus worden teruggevonden. Door het begaan van een overtreding kwam de dood in de wereld. Satan won grond. De aarde beefde onder den vloek. Eden bloeide niet meer aan haar oppervlakte. De boom des levens was verwijderd. Doornen, distelen en schadelijk onkruid namen de plaats in van de bloemen en vruchten van het paradijs. De godheid was aan het gezicht van den mensch verborgen. Smart, pijn en zwoegen waren het erfdeel van de stervelingen geworden. Vijandschap ontstond tusschen den mensch en het beest. Het venijn kwam in de tanden van de slang en woedde in de harten van het beest, den vogel en het waterschepsel. Verdeeldheid woonde in de elementen en de dood heerschte over de oppervlakte van den getroffen aardbol”.

Zooals dan is vermeld, was door den val verloren: „De onsterfelijkheid van den mensch; de gezegende boom des levens; de gemeenschap met Jehova; de tegenwoordigheid van engelen; de reinheid van het paradijs; de heerschappij van den mensch over het minder-geschapene; vrijheid van duivelsche invloeden, smart en moeite; de verwantschap der aarde met de volmaakte sferen van omhoog enz.”

Het is de zending en het plan van Christus dit alles te herstellen; en eerst als het volbracht is, zal Zijn werk voleindigd zijn. Maar Hij zal Zijn doeleinden tot stand brengen en Zijn plan tot in de kleinste bijzonderheden voleindigen.

Hij heeft reeds den prijs van een gebroken wet voor Adam en zijn geheele nageslacht betaald; Hij heeft de banden des doods gebroken; overwon het graf en bracht de opstanding teweeg. Hij heeft de levenslijn tusschen God en den mensch weer hersteld en legde een plan neer waardoor de mensch door gehoorzaamheid vergeving en vrijheid kan verkrijgen van zijn persoonlijke zonden en weer rein en heilig in de tegenwoordigheid van zijn hemel-

schen en eeuwigen Vader kan terugkeeren om heerlijkheid, verhooging en celestiale gelukzaligheid voor immer en altoos te genieten. De mensch is net zoo afhankelijk van het Verzoeningswerk voor de vergeving en bevrijding van de gevolgen van persoonlijke zonden, als voor de overlossing van de zonde van Adam. De menschen hebben de wet overtreden door deze zelf persoonlijk te schenden; zij zijn in en van zichzelf onbekwaam om den prijs te betalen en boete te doen naar den eisch van het Goddelijk Recht. Daarom treden precies dezelfde beginselen in werking in de persoonlijke zonden van den mensch als in de zonde van Adam, of zooals een schrijver de stelling heeft verklaard: „Met betrekking tot het persoonlijk schenden der wet door den mensch, geldt het onverbiddelijke der wet, evenals in Adams zonde. Daarom moet aan het Recht voldaan worden door een God aan een God, zoowel in het geval van persoonlijke zonde als in dat van Adam's zonde, daar slechts de Godheid aan de eischen van de Godheid kan voldoen. Een zelfde vergrijp bestaat tegen de eer van God, vandaar dezelfde eischen van rang en waardigheid aan hem, die verzoent. Er bestaat dezelfde behoefte aan iemand, die niet alleen gewillig maar bekwaam is te verzoenen, door de straf te ondergaan die verschuldigd is vanwege de zonden van alle menschen. Hij moet voor hen lijden; want de grondslag van hun vergeving en herstelling tot vereeniging met God moet zijn, dat de straf, die vanwege hun zonde verschuldigd is, betaald is. Anders is aan het Recht niet voldaan. Nòch mag genade het Recht op zij zetten, nòch kan het Recht zijn loop hebben en straf den eigenlijken overtreders opgelegd worden, want dit laatste zou den mensch een leven van eeuwige ellende laten, vervreemd van God; gescheiden van den bron van geestelijk leven en licht; niet langer vereenigd met de goddelijke macht, die hem zou kunnen verheffen en tot een schitterende hoogte van moreele en geestelijke uitnemendheid leiden — de mensch zou, onder dergelijke omstandigheden, inderdaad geestelijk dood zijn en eeuwig dood, aangezien hij onbekwaam is zich van zulke toestanden vrij te maken, daar een zondaar zijn zonde niet kan rechtvaardigen, noch een misdadiger zijn eigen misdaad kan vergeven. Maar om den mensch de straf in werkelijkheid op te leggen zou het doel van God met betrekking tot het aardsche leven van den mensch tegenwerken; want God had beraamd, dat het aardsche leven van den mensch in zijn geluk zou uitloopen, in de vereeniging van den mensch met God. „De menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben”. Door andere leeraars wordt het plan van 's menschen verlossing genoemd: „Het plan van geluk”; „Het groote plan van geluk” en daar dit geluk afhangt van de vereeniging en gemeenschap met God is het juist, de geestelijke vereeniging van den mensch met God als het oogmerk van het Evangelie te beschouwen”.

Zijn plan omvat de beginselen en verordeningen van geloof in God, geloof in Jezus Christus en in den Heiligen Geest, bekeering van zonde, doop door onderdompeling voor de vergeving der zonden en de gave des Heiligen Geestes door de oplegging der handen van hen, die de bevoegdheid hebben de verordeningen van het Evangelie te bedienen. Deze zijn fundamenteele beginselen en moeten gehoorzaamd worden door allen, die een verlangen hebben in het Koninkrijk van God zalig te worden.

De eenige uitzondering op dit vereischte wordt gemaakt als het kleine kinderen geldt en hen, die zonder de wet sterven en niet in staat zijn zich te bekeeren. Jezus zeide: „Laat de kinderen tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk der Hemelen”.

Dit toont aan niet alleen dat kleine kinderen zonder zonde zijn, maar dat zij typen zijn van onschuld en reinheid, hetgeen verlangd wordt van alle mannen en vrouwen, die, omdat zij niet zonder zonde zijn, gedoopt moeten worden, ten einde vergeving van hun zonden te verkrijgen, voordat zij dat Koninkrijk, waar geen zonde, geen onreinheid kan komen, kunnen binnentreden. De Heere heeft verder gezegd: „Voorwaar zeg Ik u, zoo wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt gelijk een kindeken, die zal in hetzelfde geenszins ingaan”. De doop voor kinderen is volgens de Schriften geheel zonder grond. Ja, hij is zelfs een belediging tegen onschuld en een gruwel in Gods oogen. Tenminste zoo sprak een van Gods Heilige profeten, toen hij zeide: „Luister naar de woorden van Christus, uwen Verlosser, uwen Heere en uwen God. Zie, Ik ben niet in de wereld gekomen om rechtvaardigen, maar om zondaren tot bekeering te roepen; de gezonden hebben den geneesheer niet noodig, maar degenen die ziek zijn; daarom, kleine kinderen zijn gezond, want zij zijn niet in staat om zonde te doen; daarom is de vloek van Adam van hen weggenomen door Mij, zoodat die geene kracht over hen heeft; en de wet der besnijdenis is in Mij vervallen.

Op deze wijze maakte de Heilige Geest mij het woord Gods bekend; daarom, mijn geliefde zoon, ik weet dat het ernstig spotten is voor God, wanneer gij kleine kinderen zult doopen.

Zie, ik zeg u, deze zaak zult gij onderwijzen: Bekeering en doop aan degenen, die verantwoordelijk zijn en in staat zonde te begaan; ja, leer den ouders dat zij zich moeten bekeeren en gedoopt worden, en zich moeten vernederen als hunne kleine kinderen.

Kleine kinderen kunnen zich niet bekeeren; daarom is het vreeselijke goddeloosheid de reine barmhartigheden van God jegens hen te verloochenen; want zij zijn allen levend in Hem gemaakt, door zijne barmhartigheid.

Hij, die zegt dat kleine kinderen gedoopt moeten worden, ver-

loochent de barmhartigheid van Christus en doet Zijne verzoening en ook de kracht Zijner verlossing te niet.

Want zie, alle kinderen zijn levend in Christus en ook allen die zonder wet zijn. Want de kracht der verlossing komt over al degenen die geene wet hebben; daarom hij, die niet veroordeeld is, of hij, die niet onder veroordeeling is, kan niet bekeeren; en voor dezulken geeft de doop niets”.

Hieruit en ook uit andere schriftuurplaatsen, zoowel van ouden als van moderneren tijd, is het duidelijk dat de evangelie-vereischen voor hen zijn, die in staat zijn geloof in God te beoefenen; de bekwaamheid bezitten zich te bekeeren en het recht der vrije wil te beoefenen.

Geloof is volgens de Leer en Verbonden „het eerste beginsel in den geopenbaarden godsdienst en de fundatie van alle rechtvaardigheid”. En Paulus zegt: „Het geloof nu is een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet”. En wij lezen van een anderen schrijver: „Als de mensch zichzelf eens goed zou beschouwen en zijn gedachten wenden tot de werkingen van zijn eigen ziel, dan zou hij alras ontdekken, dat het geloof en geloof alleen is, dat de beweegreden is van alle handelingen in hem; dat zonder dit de activiteit van den geest zoowel als van het lichaam teloor zou gaan en al zijn pogingen zouden ophouden, lichamenlijk zoowel als verstandelijk”. Zooals wij alle tijdelijke zegeningen, die wij ontvangen door geloof verkrijgen, zoo verkrijgen wij ook door geloof alle geestelijke zegeningen, die wij ontvangen.

Geloof is echter niet alleen het beginsel van handeling, maar ook van macht in alle intelligente wezens, hetzij in den hemel of op aarde. Aldus zegt de schrijver van den brief aan de Hebreeërs: „Door het geloof verstaan wij dat de wereld door het Woord Gods is toebereid, alzoo dat de dingen die men ziet niet geworden zijn uit dingen die gezien worden”.

Hieruit leiden wij dus af dat indien het beginsel van geloof niet beoefend was de werelden nooit geschapen of georganiseerd geweest zouden zijn, noch zou de mensch ooit een bestaan op deze of eenige andere aarde gehad hebben. Het is het beginsel van macht, waardoor God werkt en waardoor Jehova werkt en macht en heerschappij voert over alle tijdelijke zoowel als hemelsche dingen en zooals iemand heeft gezegd: „Neem dit beginsel of deze eigenschap — want een eigenschap is het — van de godheid weg en deze zou ophouden te bestaan”. Daarom geloof is dan het eerste groote leidende beginsel waardoor macht, heerschappij en gezag over alle dingen verkregen kan worden. Dit beginsel moet dan de macht zijn, die den mensch in zijn leven leidt en aanspoort, als hij zich boven zijn verlaagde natuur wil verheffen, de zonde

overwinnen, verzoeking weerstaan en in het Rijk der volmaakten verhoogd worden.

Bekeering is de eerste vrucht van geloof; zooals het geloof is ook zij een gave van God en indien ontwikkeld „werkt” zij in den mensch een goddelijk berouw over zonde en een besluit het kwade na te laten. Bekeering volgt het geloof zoo natuurlijk als de dag den nacht, of zooals vriendelijkheid de liefde. God gebiedt den menschen overal zich te bekeeren. Een verlangen Hem aangenaam en aannemelijk in Zijn oog te zijn, leidt de ziel van geloof tot bekeering. Bekeering werkt berouw, een berouw over het gedane kwaad of bedreven zonde; maar zelfs het berouw is niet alles wat bekeering inhoudt. Beschouwd in haar grootste macht en beteekenis, moet bekeering een besluit omvatten „niet meer te zondigen”, gesteund door een gedrag, dat zich met zoo'n besluit kan vereenigen. Maar zooals de profeet zegt: „Bekeering is niet iets waar iederen dag mee valt te spotten”. Dagelijksche overtreding en dagelijksche bekeering is niet iets, dat aangenaam is in de oogen van God. Als iemand zich werkelijk en oprecht van zijn zonden bekeert, zal hij ze belijden en nalaten en dat is de eenige wijze van bekeering, die hem het recht zal geven op vergeving zijner zonden door den doop en hem daartoe waardig maken. Allen die zich oprecht bekeeren, kunnen vergeven worden door gehoorzaamheid aan de verordening, die God voor dat doel heeft ingesteld. Maar als de mensch zich niet bekeeren wil, dan moet hij de gevolgen van zijn zonden ondergaan. Zooals de Heere heeft gezegd: „Daarom gebied Ik u u te bekeeren; bekeer u, opdat Ik u niet sla met de roede Mijnsmonds, en door Mijne gramschap, en door Mijnen toorn, en uw lijden hevig zij; hoe hevig weet gij niet! hoe uitgebreid weet gij niet! Ja, hoe moeilijk te dragen weet gij niet!

Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden indien zij zich zouden bekeeren;

Doch indien zij zich niet zouden bekeeren, zoo moeten zij lijden evenals Ik, Welk lijden veroorzaakte dat Ik, zelf God, de grootste van allen sidderde van pijn, en uit elke porie bloedde, en zoowel lichamelijk als geestelijk leed en wenschte dat Ik de bittere kelk niet behoefde te drinken en terug mocht deinzen.

Niettemin, glorie zij den Vader; Ik dronk, en voleindigde Mijne voorbereidingen voor de kinderen der menschen”.

Zoo zien wij dan dat al is bekeering een gave Gods, zij ook een gebod van God is en gehoorzaamd moet worden, als de mensch vergeving wenscht te ontvangen en zalig wil worden.

Jezus Christus onderging den dood aan het kruis voor het geheele menschedom en stelde de verordening van den doop in, in de plaats van het kruis, zoodat de mensch door gehoorzaamheid aan deze verordening, een vergeving van zijn zonden zou kunnen

krijgen zonder ervoor te moeten lijden, zooals Christus leed. Want in den doop wordt de dood, begrafenis en opstanding van den Heer en Zaligmaker voorgesteld, zooals Paulus tegen de Romeinen heeft gezegd: „Of weet gij niet, dat zooveelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijnen dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden. Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zoo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; dit wetende, dat onze oude mensch met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen”.

De doop wordt dus dan en is inderdaad de weg tot vergeving en ook de ingang tot het Koninkrijk van God.

Wij kwamen voort door een geboorte van God en ten einde tot Hem terug te keeren is het noodig wedergeboren te worden. De Zaligmaker zeide: „Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien”. „Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan”.

De wet dus waardoor wij het voorrecht kunnen verkrijgen in Gods tegenwoordigheid, in Zijn Koninkrijk te komen, is in onmiskenbare bewoordingen door den Zaligmaker neergelegd, en hij stelde den doop door onderdompeling in als het proces der wedergeboorte. En door voorbeeld lichtte Hij Zijn eigen woorden toe door zelf gedoopt te worden en gaf aldus het voorbeeld voor een ieder Hem te volgen. Want wij lezen in het Evangelie van Mattheüs: „Toen kwam Jezus van Galilea naar den Jordaan tot Johannes om van hem gedoopt te worden. Doch Johannes weigerde Hem zeer, zeggende: Mij is noodig van U gedoopt te worden en komt Gij tot mij? Maar Jezus antwoordende, zeide tot hem: Laat nu af, want aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij van Hem af”.

De Heere vermeldt en toont tevens definitief aan de noodzakelijkheid en de wijze van Zijn eigen leer en indien het betamelijk was, dat de zonder zonde zijnde Zoon van God gedoopt werd, ten einde alle gerechtigheid te vervullen, dan past het hun zeker, die Hem liefhebben, in Zijn voetstappen wandelen en in het hiernaals met Hem hopen te zijn. Zooals gezegd is geworden: „Zij moeten worden gedoopt met den doop, waarmee Hij werd gedoopt, niet alleen den lijdensdoop, waardoor de overste Leidsman onzer zaligheid geheiligd werd (Hebreeërs 2 : 10), maar den doop uit water en uit geest, dien Hij ontving negentien eeuwen geleden in de rivier de Jordaan”.

(Wordt vervolgd).

MOEILIJK — MAAR WAAROM?

Onder de krantenuitknipsels, die door den redacteur op zijn lessenaar werden gevonden, was er een, uit de Londensche courant „Record” van 1 December j. l. Hier is het :

De Eerw. C. Swanson van Lethbridge, Alberta, die naar Canada is uitgezonden en aldaar ook aan de Koloniale en Continentale Kerkvereeniging een opleiding voor zijn bediening ontving, is aangesteld tot aartsdeken van Lethbridge. De nieuwe aartsdeken is werkzaam geweest in de Yukon, in Britsch Columbia en andere plaatsen. Zijn nieuwe opdracht is verbazend moeilijk, want in Zuidelijk Alberta is het Mormonisme sterk vertegenwoordigd.

De laatste verklaring in dit berichtje doet onwillekeurig de vraag opkomen: waarom er moeilijkheden voor den Eerw. Aartsdeken van Lethbridge zouden te verwachten zijn. De eenige aangegeven reden is, dat het veld, dat hem is toegewezen, dicht door Mormonen wordt bewoond. Van hetgeen wij in het algemeen van het Mormoonsche volk weten en in het bijzonder van hen, die in de provincie Alberta wonen, kunnen wij met vaste zekerheid zeggen, dat noch de pas aangestelde aartsdeken van Lethbridge, noch iemand anders, geestelijke of wie ook, daar moeilijkheden zal vinden, in den vorm van: onverdraagzaamheid; gebrek aan eerbied voor de rechten, die een ieder volgens zijn geweten persoonlijk bezit; oppositie voeren tegen een godsdienst-secte, die de rechten niet schendt van hen, die haar niet willen volgen; onwil mede te helpen aan liefdadigheidswerk, hetzij zulks betrekking heeft op hulp aan een persoon, die in nood verkeert, verbetering der staat of verheffing der gemeenschap; iets dat achtenswaardig of goed is te bestrijden.

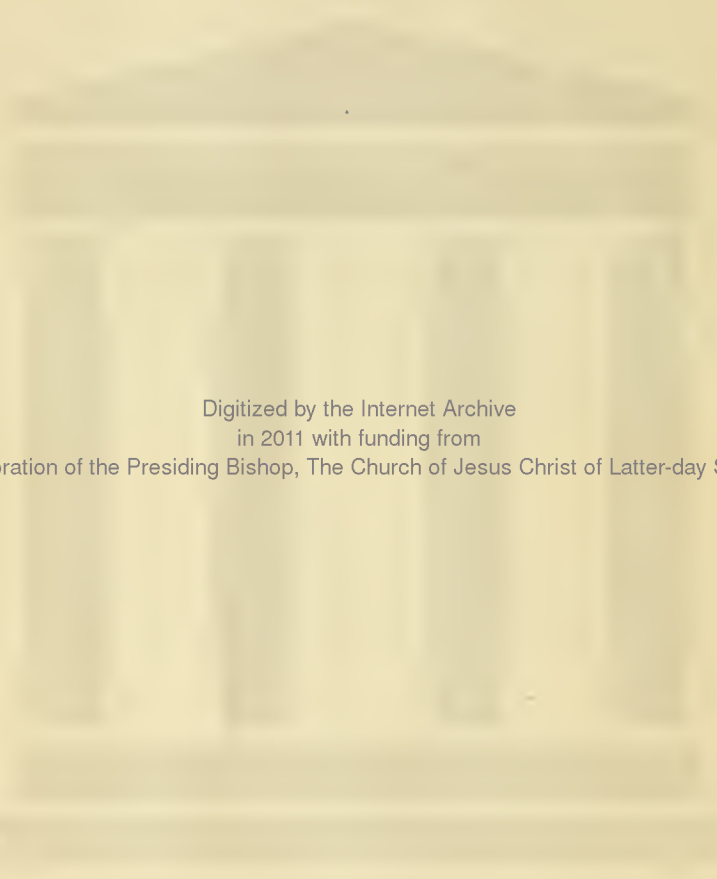
Aan den anderen kant, als de Aartsdeken van Lethbridge dit nieuwe veld heeft betreden, met het hoofdzakelijk doel de Heiligen der Laatste Dagen te doen overgaan tot een vorm van godzaligheid, zonder de kracht derzelve, dan heeft hij zich zeker voor een moeilijke taak geplaatst. Hij zal onoverkomelijke moeilijkheden en onoplosbare vraagstukken ontmoeten en zal teleurstelling en een nederlaag ondervinden, als hij zijn hart stelt om de Heiligen der Laatste Dagen tegen het geloof hunner vaders te keeren, hen te bewegen het vaste woord der profetie en openbaring te verwisselen met de ijdele filosofie en zoogenaamde wijsheid van des menschen theologische leer, of over te halen zich van de Kerk van den levenden God te wenden tot eenige instelling van menschelijk ontwerp en maaksel. Of de eerwaarde heer moeilijkheden in propageeren en herderlijk pogen onder de Heiligen der Laatste Dagen zal vinden, hangt dus geheel van hemzelf af.

DR. JAMES E. TALMAGE
AFTREDEND PRESIDENT VAN DE
EUROPEESCHE ZENDING

MAY BOOTH TALMAGE
AFTREDEND PRESIDENTE VAN DE ZUSTERS-
HULPVEREENIGINGEN IN EUROPA

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from

Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

HET SCHERM ZAKT — OM WEER OMHOOG TE GAAN.

Het einde van het drama „1927” is op handen. Het scherm zakt en het gebruikelijke commentaar na het tooneelstuk — bedachtzaam of enkel wat zeggen — misschien maar een beetje babbelen — gonst om ons heen; en natuurlijk nemen wij daaraan deel. Latere waarnemingen bespiegelingen en gevolgtrekkingen kunnen mogelijk beter zijn, dan die van het oogenblik, omdat zij rijper zijn. Voor ons zijn de wisselende tafereelen van het jaar, zelfs de eerste, te dicht bij, om een betrouwbaar doorzicht te verzekeren. Met betrekking tot het gewicht van eenige of vele van de op den voorgrond tredende gebeurtenissen mogen wij zekerheid hebben, ofschoon de volheid van haar beteekenis zich helderder aan ons verstand zal openbaren met het voorbijsnellen van der tijd.

Wat ik zeggen wil — deze figuurlijke opvatting van het leven als een drama kan voordeelig zijn, als zij niet te ver wordt doorgetrokken. Zooals wij gemakkelijker in hoofdzaak de plaatsbeschrijving van een land of vasteland kunnen begrijpen door een zorgvuldig en verstandig onderzoek van een goede landkaart, dan met moeizaam reizen door open plaatsen en streken, zoo ook is het mogelijk den mensch, een gemeenschap of natie in juister verwantschap te zien, door ze als personen in een drama voor te stellen, dan door ze ieder als een alleenstaande of afzonderlijke figuur te beschouwen.

In een kort overzicht kunnen wij de wereld aanzien als een tooneel en allen die haar planken als spelers betreden, met hun voorgeschreven in- en uitgangen, hier en daar een veelzijdige speler, die op zijn tijd, vele rollen speelt, — doch dit alles naarmate U ervan houdt.

Als U verkiest het menschelijk bestaan als een drama aan te zien, vergeet dan als 't u blijft niet den Ontwerper; als u het als een oratorium of een koorzang voorstelt, denkt dan aan den Componist. Het theater des levens is geen nagebootst tooneel; het stuk is echt; de deelnemers spelen hun rol niet, maar leven haar, opgewekt of tragisch; gewoonlijk gaan deze twee samen.

De Heere is een groot tooneelschrijver. Zijn plan is beladen met de diepe beteekenis van eeuwige waarheden. Als de Hoofd-

leider de rollen toewijst, kiest en stelt Hij al naar bekwaamheid aan, en elk persoon in het stuk is begiftigd met de noodige eigenschappen en stoffelijke „bezittingen”; doch maar al te dikwijls schiet een speler persoonlijk te kort in het ontwikkelen van de harmonie en de schoonheid van zijn rol en aldus wordt het spelen dat oogeblik bedorven.

Wij zijn afgeweken — niet onvergeeflijk hopen wij. In deze laatste uren van het jaar zijn wij bewust van het feit, dat vele dreigende rampen afgewend zijn; in regeeringszaken, die invloed hadden op de binnenlandsche vraagstukken van verschillende landen en in het bijzonder wat de internationale aangelegenheden betreffen. Of dergelijke ontkomingen van blijvend voordeel zullen blijken, of van tijdelijke verlichting, om door een pijnlijk treurspel in latere tafereelen gevolgd te worden, moet nog ontvouwd worden. Het is goddelijk bepaald, dat tenzij bekeering in de zielen der menschen wordt ontwikkeld, waardoor zij tót den Heere zullen keeren, en Zijn wetten gehoorzamen, tafereelen van moeite, zorg, lijden en schande nog in folterende bijzonderheden zullen meegemaakt worden.

Het is merkwaardig en ook bevredigend, dat het laatste jaar de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — „sprekend tot de Kerk als een geheel en niet tot de leden in persoon” — in zoo'n voorspoedigen toestand vindt, waarin zij te voren niet is geweest, zooals afgemeten naar den standaard van het samengaan geloof en werken. Wij hebben groote reden tot danken bij het beschouwen van de inspireerende activiteit en het werk waardoor de laatste twaalf maanden-perode zich zoo schitterend heeft gekenmerkt. De verslagen van de wijken en de ringen van Zion geven een ononderbroken vooruitgang aan en een gestadig toenemend succes in rechtvaardige bedoelingen.

Een echt heerlijk tafereel was dat van 23 October j.l. dat te Mesa, Arizona werd afgespeeld, toen met heilig gezang, godsdienstige redevoeringen en plechtig gebed, waaraan menschen en onsterfelijken deelnamen, weer een Tempel aan den Heere werd ingewijd voor het bedienen van heilige verordeningen ten behoeve van zoowel levenden als dooden. De aanvang van het werk in dit pas geopende „Bethel” heeft bijgedragen tot nog grootere toewijding en ijver aan den plechtigen dienst der andere en oudere Tempels.

De aantekeningen, die gedurende 1927 in de Zendingen der Kerk zijn gemaakt, zijn zoowel een bron van voldoening en aanmoediging als een middel om te besluiten de bladzijden van de toekomstige geschiedenis door goede daden nog schitterender te maken. De Europeesche Zending als een geheel en de verschillende samengestelde zendingen, hebben den reeds hoogen standaard van volhardend pogen, blijvende toewijding aan rechtvaar-

dig werk en dienstbetoon verhoogd, zooals door concrete resultaten wordt bevestigd. De ijver van onze zendelingen en de medewerking van onze plaatselijke leden biedt een schouwspel van een diep dramatische belangstelling en wekt bij sommigen het vermoeden, dat de voltooiing snel nadert — maar nog is het einde niet! Het scherm dat zoo juist zakt, geeft een verandering van het tafereel aan en het zal weer omhoog gaan, zonder eenige tusschenpoos, op een tooneel, dat klaar gezet is voor stukken van grooteren inhoud dan eenige van de alreeds opgevoerde. Het eindigen van elk bedrijf of tafereel is een betrekkelijk hoogtepunt, een gelijkmatig opklimmen, dat zich uitstrekt naar het einde der eeuwen — en zelfs dit zal het begin zijn van ontwikkelingen, die nog heerlijker zullen zijn in het schouwspel van 's Heeren eeuwige doeleinden. Wat wij het drama 1927 hebben genoemd is slechts een gedeelte in een tafereel van een enkel bedrijf, — want het stuk is lang; het is getiteld „Eeuwigheid”.

Verder, bij het neergaan van het scherm met de tafereelen van 1927, vertrekt de President der Europeesche Zending op aanwijzing naar elders en een nieuwe President der Europeesche Zending is bekleed met de verantwoording van deze hooge en belangrijke opdracht.

Laat mij hier de bepalingen van de gewoonte eener redactie afleggen en op de meer directe en vertrouwelijke wijze spreken — niet langer het „Wij” van deze officieele bladzijden, maar „ik”. uw nederige broeder en mede-dienstknacht in het werk van den Meester. Ik ben hierheen op aanwijzen van het Eerste Presidentschap der kerk gekomen; en ik vertrek thans na ontvangst van hun vriendelijk woord van ontslag. Zuster Talmage gaat met mij mee — beiden zullen wij ons werk in het veld te huis voortzetten, wanneer zij en ik zullen overgeplaatst worden. Wij — het persoonlijk „wij” — zijn onder een diepe en dankbare aandoening bewogen nu wij de landen zullen verlaten, waaraan voor ons zoo vele aangename herinneringen zijn verbonden en waarin ons toegestaan is ons weinige in de grootste van alle ondernemingen in de wereld te doen — dat van het blijde nieuws van de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus en de wederoprichting van Zijn Kerk op aarde in deze dagen bekend te maken, de voorbestemde en voorspelde dagen van de volheid en de herstelling.

Aan onze medewerkers, onze broeders-zendingen, in de Britsche eilanden en in al de landen, die dit zendingsgebied omvat, zeggen wij een toegenegen vaarwel, zooals wij de met tranen in de oogen gegeven afscheidsgroeten ontvingen en beantwoordden van de honderden, die met ons gewerkt hebben en vóór ons eervol zijn ontslagen. Zei ik met tranen? Ja en ik zal die woorden niet veranderen. Is u nooit zoo blij geweest, dat u moest schreien?

Indien niet, dan moet u nog eenige trillende aandoeningen smaken, als u er voor bereid is. In al de ernstigheid, die wij kunnen gebieden in de macht van ontwijfelbaar geloof en vurig gebed, smeeken wij, dat u naar lichaam, verstand en geest beschermd zult worden; dat u letterlijk onbevlekt zult blijven, zelfs van het spatten van de onreine zonden der wereld; dat u gezegend zult worden met steeds ruimer wordende gelegenheden in het bereiken van de oprechten van hart, iedere ziel, die gewillig is te luisteren, te leeren en de zegeningen aan te nemen, die door het herstelde Evangelie verzekerd zijn; dat u trouwe herders voor de kudde zult zijn, die de Heere met welbehagen de Zijne noemt, ten einde haar op de juiste wijze in de paden van veiligheid, blijdschap en vrede te leiden; dat te zijner tijd uw respectievelijke zending tot een gezegend einde zal gebracht worden en dat uw naar huis gaan het begin zal zijn van een nieuw tooneel in de levenslange bediening.

Aan u, geliefde broeders en zusters, de leden, die in de verschillende Zendingen op dit halfroond wonen, waarvan wij met zoo-velen persoonlijk heel goed zijn bekend geraakt, wij zeggen u vaarwel met de meest oprechte wenschen voor uw voortdurende welvaart en voor de verwezenlijking van al de rechtvaardige verlangens van uw hart. Moge u hecht en standvastig in het geloof zijn, gewillig zijnde te volharden onder hetgeen de Heere u zal zenden, of toe zal staan tot u te komen; moge Hij Zijn gelaat tot u wenden en u vrede geven!

Aan onze achtenswaardige opvolgers, President John A. Widtsoe en Zuster Leah D. Widtsoe, alsmede hun dochter, die komt om haar deel voor het groote doel te doen, schenken wij de welkome verzekering van getrouwen steun en medewerking van de zijde der zendelingen en de leden evenzeer, want wij hebben dezen beproefd. Moge uw geluk in de aangename verbindingsen alsook in het vreugdevol en toch soms moeilijke werk, dat met den zendingsdienst gepaard gaat, zoo groot zijn als de onze is geweest en indien mogelijk, grooter!

Het scherm is op het punt omhoog gehaald te worden. Het nieuwe tafereel waarin vele van de oude personen zullen optreden en door wien het doel van den Alwetende zal overgedragen worden, is getiteld „1928”.

JAMES E. TALMAGE.

(Deze groet van den Europeeschen Zendingspresident kwam te laat in ons bezit om in de 1 Januari-uitgave geplaatst te kunnen worden.

Red.)

TOT ZIENS!

Aan mijn medewerksters in de groote organisatie: De Zustershulpvereeniging.

Geliefde Zusters:

Gedurende drie drukke, gelukkige jaren zijn Uw belangen de onze geweest; en de sterke stroom van gedachten aan U en gebeden voor U, zal niet ophouden te vloeien, als wij uit de landen zullen vertrekken, die ons zooveel rijke ondervindingen hebben geschonken.

Tijdens onze bezoeken, die wij aan Uw prachtig land hebben gebracht, is het niet gemakkelijk geweest U onze dankbaarheid te toonen, die wij gevoelden voor de stoffelijke geschenken, die U ons heeft overhandigd in den vorm van bloemen e. a. Wij hebben niet op een tastbare wijze onze waardeering geuit, slechts op andere manieren konden wij de boodschappen van ons hart, die wij zoo vol verlangen persoonlijk aan U wenschten te brengen, uitdrukken.

Alleen zij, die getracht hebben met volmacht te spreken, kunnen de moeilijkheid verstaan om den gedachtengang aaneengesloten te houden; en dikwijls heeft men een gevoel bij zich, alsof men gefaald had de eigenlijke boodschap aan de menschen te geven; dan geldt alleen nog het vertrouwen, dat de Heere den toehoorders harten heeft gegeven, die kunnen verstaan. Mogen wij dan ook hopen door een geschreven woord eenige van de nog onuitgedrukte gedachten over te brengen en den nadruk te leggen op die, welke reeds gegeven zijn?

Een op den voorgrond tredende gedachte met betrekking tot de reden van den Profeet Joseph Smith in het organiseren van de Zustershulpvereeniging in 1842 is, dat zij klaarblijkelijk onbaatzuchtig was. Zijn doel, dat er verheffing en zegeningen uit zouden voortvloeien — niet alleen voor de vrouwen onzer Kerk maar voor alle vrouwen, door de uitstraling van den geest en invloed van het werk der Zustershulpvereeniging. Hij erkende de waarheid, dat zij, die zegenen een nog grooteren zegen zullen ontvangen, dat zij, die werken in kracht zullen toenemen langs vleeschelijke, verstandelijke of geestelijke lijnen: en dat er geen vorstelijke weg bestaat om het hart te ontwikkelen — het moet komen door onafgebroken en onzelfzuchtig dienstbetoon.

De levens van ontelbare duizenden, die met eere lid zijn geweest van deze vereeniging, gedurende de meer dan tachtig jaren sedert haar oprichting, hebben met zekerheid getuigd van haar succes, zooals door den Profeet-leider was voorzien.

Het doel der organisatie, zooals op de eerste vergadering werd uiteengezet, ofschoon sterk ontwikkeld, heeft geen verandering

noodig gehad. Iedere maand gaat er een voortdurend grooter wordend leger vrouwen uit om de behoeftigen te zoeken, zieken een bezoek te brengen, de diepbedroefden te troosten en de noodige hulp te verleenen. Steeds „sporen zij hun mannen aan goed te doen en uit te zien naar de behoeftige armen” en te trachten „het moraal te verbeteren en de deugden der gemeenschap te sterken”. De presideerende ambtenaressen gaan voort de leden te voorzien van lichamelijke, verstandelijke, moreele en geestelijke verheffing, door middel van goedvoorbereide en met verstand geleide lessen; en een ieder vereenigt zich om een blijvende getuigenis van de waarheid te verkrijgen of te behouden.

In vorige artikels is het meest belangrijke werk van de organisatie uiteengezet, maar zelfs niet alle leden stellen de persoonlijke voordeelen op prijs, die tot actieve werksters in deze vereeniging zijn gekomen. De ambtenaressen zijn voor hun werk geoefend geworden. Aantallen verlegen, bleue, ofschoon bekwame vrouwen, zijn door aansprakelijkheid ontwikkeld in krachtige zelf-bewuste en geestdriftige leidsters. Omdat zij gedwongen werden tijd en energie te besparen ten einde hun Kerk-werk te doen, zijn zij tehuis meer ordelijk en doeltreffend geworden. Bestuursleden en leidsters in klassen hebben een uitgebreider kennis van de leerlingen van de Kerk ontvangen door zich voor te bereiden anderen te onderwijzen; en door toevertrouwd geld te verdeelen en er rekenschap van te geven, hebben de vrouwen stelselmatig gewoonten aangekweekt, die hen hebben geholpen betere posities te verkrijgen. Een ander van deze middelen, zoo goed voor de ontwikkeling, heeft den leden geleerd hun gedachten uit te drukken als zij geroepen worden in het openbaar te spreken, en door oefening te leeren hoe te bidden. Een schrijver heeft verklaard dat „elk hart, dat zich tot God keert, ondervindt in een klein uurtje van gebed meer vreugde, dan ooit in al de feesten, die sinds de grondlegging der aarde zijn gehouden, is genoten”; en een ander heeft verklaard, dat „in den morgen is het gebed de sleutel die de schatten van Gods genade en zegen voor ons opent; in den avond is het de sleutel, die ons onder Zijn bescherming en zorg opsluit”.

Hoe noodig is het dan dat de vrouwen bidden!

En daarom geliefde zusters, de vraag, die voor ons ligt is: Wat is de plicht van het uur voor ons? Het plan en het doel van den Profeet-leider was inderdaad geïnspireerd; zijn visioen met betrekking tot den toekomstigen vooruitgang en toenemende gelegenheid voor de organisatie, was helder. Het werk, dat door onze voorgangers is gedaan, is elk opvolgend jaar toegenomen. De idealen en de doeltreffendheid van hen, die in deze nu verbazingwekkende vereeniging als leidsters staan, zijn nooit hooger of grooter dan heden geweest. De toekomst rust bij de tegenwoor-

dige ambtenaressen en leden; een ieder moet haar eigen deel van verantwoordelijkheid dragen ten einde den standaard te handhaven en te verhoogen.

De succesvolle Zustershulpvereeniging-presidente eener gemeente moet vele deugden aankweeken. Haar geloof moet sterk in haarzelf en in God zijn; op haar woord en daad moet afgegaan kunnen worden; zij moet tact en medegevoel bezitten, geduldig en ernstig zijn. Het zou het verlangen van ieder bestuurslid zijn den geest en het gebod van den Meester uit te voeren, zooals wordt gevonden in Johannes 21 : 15-17: „Hoed Mijne schapen”.

De vrouwen, die vereerd zijn door tot deze belangrijke posities geroepen te zijn, moeten het tweede vers van de vierde afdeeling in de Leer en Verbonden van buiten leeren: „Daarom o gij allen, die u in den dienst van God begeeft, ziet dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan”. Zij moeten zich met den mantel der liefde bekleeden, zooals door den Apostel Paulus beschreven is in I Cor. 13.

De ambtenaressen en de leden zouden er allen naar moeten streven den geest van het werk te krijgen; dien geest, die verdeeldheid en twist verdrijft; die onzelfzuchtig zoekt naar vooruitgang voor de organisatie en niet voor den persoon zelve; die steeds een ieder in gedachte doet houden: „de letter doodt, maar de geest maakt levend”.

Met geheel ons hart smeeken wij van onzen Hemelschen Vader blijvende zegeningen op u af en vertrouwen dat u aan onze opvolger (ster) al de liefde en trouwen steun wilt schenken, die wij ontvangen hebben.

Met oprechtheid,

MAY BOOTH TALMAGE

VAARWEL, broeder en zuster Talmage!

WELKOM, broeder en zuster Widtsoe!

Als een volk verheugen wij ons, dat wij gezegend zijn levende Apostelen en Profeten in ons midden te hebben. In de Ringen van Zion hebben de leden der Kerk wel is waar een streepje voor; ze hooren immers wekelijks het geopenbaarde Woord Gods uit de monden van deze speciale getuigen van Christus. Maar toch hebben de leden der Kerk in de Europeesche Zending ook reden tot dankbaarheid, want zoo nu en dan worden zij vereerd met een bezoek van een dezer dienstknechten Gods.

Ouderling James E. Talmage, die voor ruim drie jaren de verantwoordelijke taak heeft gehad het Werk van den Heere in Euro-

pa te leiden, is eenige dagen geleden met zijn geliefde vrouw naar Zion teruggekeerd.

Eervol ontslagen van hun werk, dat zij vrijwillig hebben gedaan, gaan zij thans naar huis, allebei getooid met de kroon van Gods goedkeuring.

Gedurende hun bediening in Europa hebben broeder en zuster Talmage ons eenige malen bezocht. Hun wijze lessen werden en worden nóg op prijs gesteld. Wij merkten in hen, elken keer als zij ons met hun tegenwoordigheid vereerden, iets bijzonders op, hetgeen in de wereld niet wordt gevonden: als ze spraken werden ze gedreven door den Heiligen Geest!

„Aan hun vruchten zult gij ze kennen”, zeide onze Zaligmaker.

Wij hebben de vruchten van hen geproefd; ze waren overheerlijk. De vruchten, die zij afwierpen als zij ons aanmoedigden Gods geboden te onderhouden; dat wij vooral hard moesten werken om dichter bij God te komen.

En al zijn ze nu beiden vertrokken — of ze weer terug zullen komen, weten wij niet — en kunnen wij hen niet meer zien, het is alsof heel uit de verte tot ons doordringen hun woorden van vermaning: „Wij hebben het profetische woord dat zeer vast is en gij doet wèl dat gij daarop acht hebt, als op een licht schijnende in een duistere plaats”.

Wij zijn bedroefd, dat is waar, omdat wij moeten scheiden van twee lieve mensen, wier tegenwoordigheid (jammer dat zij zoo weinig konden komen) een inspiratie voor ons was, maar toch die droefheid wordt verzacht door heldere stralen, die ons beschijnen; stralen die voortkomen van twee andere edele gestalten; ze zijn broeder en zuster Widtsoe.

Laten wij, als leden van Christus' Kerk, hun zooveel steun verleen en als wij kunnen! Bidden en als het moet vasten!

GROETEN.

Voor de leden in Nederland ontvingen wij Nieuwjaarsgroeten van broeder en zuster J. Hockstra uit Utrecht en broeder P. Noorda uit Zion.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

AVONDMAALVERS VOOR FEBRUARI 1928.

Terwijl wij eten van het brood,
Gedenkend Jezus en Zijn dood,
Laat ons dan steeds indachtig zijn,
En houden hart en handen rein.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR FEBRUARI 1928

Jacobus, hoofdstuk 1 vers 5:

En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt, en zij zal hem gegeven worden.